

FAIRY OAK

*Elisabetta
Gnane*

A SÖTÉTSÉG
BŰVÖLETE

i Libri

della Quercia

Elisabetta Gnone: A Sötétség Bűvölete
A mű eredeti címe: L'Incanto del Buio – Fairy Oak 2.

Fordította: Lénárd Csilla
Lektorálta: Bosnyák Viktória

Grafikai és művészi koncepció: Elisabetta Gnone
A védőborító grafikai koncepciója: Olga Marchetti, Elisabetta Gnone
A védőborító C. Fitzpatrick és B. Bargiggia gondozásában készült
A védőborító illusztrációit Alessia Martusciello készítette
A védőborító színezése B. Bargiggia munkája
A színes oldalak tördelése: Elisabetta Gnone
Illusztrációk: Alessia Martusciello – színezés Barbara Bargiggia
Akvarellek: Corinne Giampaglia – festett vázlatok: Stefano Pachi

© 2010 i Libri della Quercia Elisabetta Gnone

Látogasd meg Bűvös Tölgy faluját a:

www.fairyoak.com-on

©2013 Elisabetta Gnone – Bombus s.r.l. (szöveg és illusztrációk)

ISBN 978 963 399 703 1

Nyolcéves kortól ajánljuk!

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó 2016-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor

Korrektorok: Szécsényi Tibor, Réti Attila

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Elisabetta Gnone

FAIRY OAK

A SÖTÉTSÉG BÚVÖLETE

Második rész

Negyedik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó

*A hőszívű Tommasónak,
és az acélos erejű Francescónak.
És édesanyjuknak és édesapjuknak,
akik, a meséken kívül,
még sok minden másban is jártasak.*

*Külön köszönettel tartozom Carlo Alberto Torellinek,
aki óriás hajókat kormányzott és viharokat győzött le.*

Új életem

*M*egjött a posta! Megjött a posta! Levél érkezett, Haboldogleszfelismerimertelmondjarögtönnekünk! És mi csoda levél! Egyenesen a Nagy Tanácstól!

– A Nagy Tanácstól??? Ó, elszorulószívem! Hol az a tündérke? Meg kell találnunk, de rögtön!

– Haboldogleszfelismeredmertelmondodrögtönnekünk, hol vagy? Leveleed érkezett!

– Egy levél Haboldogleszfelismerimertelmondjarögtönnekinek? Ki írt neki?

– A Nagy Tanács!

– Ámulat-bámulat! Mutasd csak... Kinyithatom?

– Nem, nem és nem! Személyesen neki kell kinyitnia! De hol lehet?

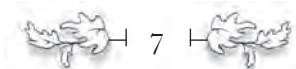
– Nemrég láttam. Jövök én is, keressük meg együtt!

– Miért keresitek Haboldogleszfelismerimertelmondjarögtönnekemet?

– Írt neki a Nagy Tanács!

– Egy hívás?

– Mi más lenne?

- Oh, izgibizgi izgalom! És ő tudja?
- Nem, nem találjuk őt sehol!
- HABOLDOGLESZELFELISMEREDMERTEL-MONDODRÖGTÖNNEKÜÜÜNK, HOL VAAAGY?
- A Forró Sziklák Lagúnájánál van! Miért keresitek? Mi történt?
- A Nagy Tanács hívatta!
- A Nagy Tanács válaszolt? Haboldogleszfelismerimert-elmondjarögtönnekem örömében ugrándozeni fog, már olyan régóta várja ezt a levelet!
- HABOLDOGLESZEEEL...
- HOL VAAAGY?
- Itt vagyok!
- Tessék, ez neked jött! Gyerünk, nyisd már ki!
- Nekem jött?
- Igen, igen, nyisd csak ki!
- A Nagy Tanácstól!
- Pontosan! Olvasd, olvasd...
- Nem, félek, inkább ti olvassátok!
- Mi nem olvashatjuk el, neked jött.
- És ha azt írják, hogy túlságosan fiatal vagyok, vagy alkalmatlan?
- TE? Ugyan már! Te dajkatündérnek születéll! Nem lehetsz alkalmatlan, mert akkor az egész világ az.
- Oh, sóhajoksóhaja, reszket a kezem. És ezt olyan sűrűn írták... nem, nem tudom, képtelen vagyok...

– Söhajokösvényének szelíd virágszála, te olvasd fel, kérek!

– Tudjátok, hogy tilos! Ha tehetném, azon nyomban felolvasnám, de a levél azon nyomban köddé válna a kezemben. Csak ő olvashatja el!

– Nahát, akkor szedd össze magad Haboldogleszfelis meredmertelmondodrögtönnekünk, és olvasd!

– Én... nos, rendben, de maradjatok itt a közelemben.

– Ki akart elmenni?

– Nos, azt írják...

A tisztelt tündérke részére Sürgős!
Haboldogleszfelis meredmertelmondjarögtönnekünk
Ezüstharmat Ország

Tisztelt Tündérke!

A Bölcsék Nagy Tanácsa hosszas tudományos kutatás után örömmel tudatja, hogy elfogadta a dajkatündérség iránti kérelmét, és maximális pontszámmal ki is nevezi erre a posztra.

Dolgozata kiváló, és reméljük boldog lesz, ha megtudja, hogy a Nagy Tanács „kitűnő”-re értékelté mind a 2754 válaszát. Csak egyetlenegy válasz kapott „jó” osztályzatot, de meggyszószódásunk, hogy eme

kérdésre adott válasza csupán tapasztalatlanságából fakad, mely fiatal korának tudható be.

Az 1277-es kérdésre adott válaszból van szó: „Sorolja fel azokat a jeleket, melyek a 10 év alatti gyermekek varázsszerejét bizonyítják!”

Ön felsorolt néhányat, és ezek mind helyesek is voltak, de a felsorolás nem teljes. Úgyanis elfelejtette megjelölni a „tüsszentés nyitott szemmel” lehetőséget.

Ez egy nagyon fontos tünet, de mint előbb említettem, átsiklottunk eme hiány felett, mivel kérelemünk beadása idején még csak 965 éves volt. Ma már alighanem másképpen válaszolna, ebben biztosak vagyunk.

Tudjuk, hogy levelünk egy kis késéssel jut el Önhez, de úgy gondoljuk, hogy nem fog ránk haragudni a késedelemért, és megbocsát, ha megismeri a késés okát. Mint azt jól tudja, a Nagy Tanács szokott a környező királyságok Bölcsőinek olyan személyeket ajánlani, akik különleges tulajdonsággal vannak felruházva, és a legösszetettebb és legkényesebb feladatok elvégzésére is alkalmasak.

Így tettünk az Ön esetében is. A válasz némi késedelemmel érkezett, de aki az Ön személyét kérte, olyannyira híres és fontos, hogy azonnal neki is láttunk a munkához szükséges ügyiratok intézésének, és ezt el

is küldtük ezzel a levéllel együtt, mivel biztosak voltunk benne, hogy elfogadja az állásajánlatot, Habol-doglésszfelismerimertelmondjarögtönnekünk, és úgy gondoljuk, hogy a jó hír kárpótolja Önt a hosszú várakozásért.

Mellékelten küldjük a kitöltendő iratokat, és annak a boszorkánynak a levelét, aki Önt igényelt. Fontos, hogy azonnal induljon, ahogy a levelek sárgulni kezdenek a fákon, így október első felére már ott lehet Fairy Oakban. Küldünk egy térképet is, és a címet, ahol jelentkeznie kell:

Periwinkle család

Kiesi Örök utca

Fairy Oak, Zöldlapálgvölgy

– Periwinkle! Ujujuj, mindjárt elájulok!

– Még meglátod, hogy a végén nem más hívatta, mint maga...

– Igen, igen, biztosan Ő!

– Nem, az lehetetlen, itt valami tévedés lehet.

– Semmi tévedés, szerencséske tündérke, nézz csak ide, itt az aláírása!

– Szerencséske? Ügyes volt, az ám, de a szerencsének ehhez semmi köze.

– Na jó, csak úgy mondtam, de azért csodás, hogy nála dolgozhat!

– Azért megy, mert Ő hívta! És ha hívta, az azt jelenti, hogy a mi Haboldogleszselfelismeredmertelmondodrögtönnekünk igenis sokat ér!

– Lányok, szerintem elájult!

– Ugyan, ugyan, ne szívjátok el a levegőt előle! Gyorsan, hozzatok egy jácintot... Tessék, kicsikém, szagold csak meg, és mindjárt magadhoz térsz!

– Mi... mi volt ez? Én... azt álmodtam, hogy...

– Nem álmodtad, Haboldogleszselfelismeredmertelmondodrögtönnekünk, Lalla Tomelilla valóban hívat!

– Jaj, nehogy nekem megint elájulj! Gyerünk! Itt a levél, tessék... olvasd csak el, ha egyedül leszel, és kicsit magadhoz térsz.

Most már tudjátok, hogyan kezdődött minden.

Az újdonságtól megrészegülten elbújtam egy tulipán puha kelyhébe, a levelet a szívemhez szorítottam, és vártam, hogy elérkezzen az este. Reméltem, hogy kis társaim korán nyugovóra térnek. Csendre és magányra vágytam. Boldogsággal töltött el, hogy ott álltak mellettem, amikor a Nagy Tanács levelét olvastam. Nem voltak titkaink, mindent megosztottunk egymással, de ez alkalommal más volt a helyzet.

A Hölgy, akitől levelet kaptam, felülmúlta minden varakozásomat. A legbölcsebb és legtiszteletreméltóbb boszorkány, aki valaha is létezett, papírt, pennát és kalamárist fogott, és írt nekem, Haboldogleszekfelismeredmertelmondomrögtönnekednek. És ez nem más, mint Ösvények Lillája, akit mindenki ismer...

Neve szájról szájra terjedt mindig, amikor csak ő, a Fény boszorkája valami újdonságot fedezett fel a bonyolult mágikus tudományok terén. És persze számos felfedezést tett, melyek közül néhány lehetővé tette a Mágusok Szövetségének, hogy óriási fejlődés menjen végbe, ami igencsak javította életminőségüket. De Ösvények Lillája nem csak a mágiahoz értett. Mindenről mindent tudott, és tetszett nekem józansága, bölcsessége, tisztánlátása, mellyel dolgait intézte.

Behunytam a szemem, és magam elé képzeltem az írást: elegáns, gyors, magabiztos, nem fecsérli a drága időt pletykálkodásra vagy haszontalanságokra, hanem megismerésre és tudásra törekszik. És hatékony, tömör kommunikációra. A lényegét mondja.

Egy zseni. Az én eszményképem!

Sok könyvét elolvastam: a varázslatok használatáról, az ifjú boszorkák tanításáról, a hiúságról, a repülésről, a gyógyfüvek télikertben való termesztéséről, az állatok és Mágusok közti párbeszédéről, és nem utolsósorban a

Mágusok és a Mágikus Teremtmények közötti kapcsolatról. Így azt is megtanultam, hogy a boszorkányok és a varázslók olyan emberi lények, akik varázshatalommal bírnak, míg mi, tündérek minden tekintetben varázslatos teremtmények vagyunk.

Ez egy picinyke különbség, ami elválasztja a mi világunkat az övékétől. Örökre.

– Ó, mindjárt itt az éjszaka, itt a csend – gondoltam magamban, miközben órákon át várakoztam. – Minden egyes betűjét el akarom olvasni, hogy megértsem a választást. Minden egyes szavát, hogy élvezzem dallamát, és tízszer minden egyes mondatát, amellyel Ő szól hozzám. Hozzám!

Végre leszállt az est, és minden elcsendesült Ezüstharmat Országban. Reszkettem az izgalomtól, amikor felemeltem a levelet, és fényemmel megvilágítva olvastam szavait, melyek megváltoztatták életemet...

*Kedves kimonddhatatlan nevű Tündérke!
Azért egy kis gyakorlással megtanulom a neved.*

A nevem Ösvények Lillája, de talán jobban ismernek Lalla Tomelilla néven.

A Nagy Tanácstól kaptam meg a nevedet, aminek azért küldöm ezt a levelet, hogy minél előbb eljuttassa hozzád. (Mint azt tudhatod,

egyetlen emberi lénynek sem megengedett, hogy írjon egy Mágikus Teremtménynek.)

Kitűnő bizonyítványodban olvastam, hogy fiatal korod ellenére nemcsak nagyon ügyes vagy, hanem hajlandó vagy távoli országokba is elutazni. Talán már hallottál Zöldlapályvölgyről és Fairy Oak falujáról. Én itt lakom.

Tehát igencsak messze Ezüstharmat Országtól. Azonban biztosíthatlak afelől, hogy a hely nagyon kellemes és tündéreknek való. Sokan élnek itt közületek, és békésen őrzik gyermekeinket.

Néhány hónap múlva Dahlia húgom gyermekeknek ad majd életet. Az ikreket szeretném gondjaidra bízni, te lennél a daykatündérük. Természetesen velünk fogsz lakni, és megfelelő jutalomban is részesülsz munkádért, mely, már most jelzem, teljes időt igényel, hét napból hetet.

Mellékelten küldök neked néhány képet családunkról és a házról, azért, hogy a személyes találkozásig megismerkedhess velük és megbarátkozhass új életeddel. Bízom benne, hogy elvállalod a megbízatást. Ezzel kapcsolatosan kérlek, azonnal válaszolj! Szorít az idő, és számomra nagyon fontos, hogy unokahúgaímnak olyan daykatündérük legyen, aki látta őket megszületni.

Amennyiben elfogadod a felkérést, 15 éven keresztül fogsz családjunknál szolgálni. Ennek leteltével ismételten szabad leszel, és más gyermekekről gondoskodhatsz.

Kimagasló vizsgaeredményedhez őszintén gratulálok. Bízom abban, hogy nemsokára találkozzunk.

Szívélyes üdvözlését küldi

Lalla Tomelilla Boszorkány

Az új életem...

Az új életem! Az-új-életem! Az új életeem! Azújéletem-azújéletem-azújéletem-azújéletem!

– AZ ÚJ ÉLETEM! – kiáltottam fel boldogan. Új életem így kezdődött.

Még abban az évben, október 31-én, Dahlia Periwinkle asszony, nővére, Lalla Tomelilla segítségével, életet adott Pervinkának és Vaníliának.

Hihetetlen történetüket mesélem most el nektek. Amit nem személyesen éltem meg, azt elmesélték nekem. Olvassátok csak, olvassátok...

A decorative arrangement of several stylized leaves, some at the top corners and others scattered below the title.

Tíz évvel később

*M*iután megbizonyosodtam róla, hogy minden lámpát leoltottak, berepültem a lányok szobájába. Nyugodt volt az éjszaka. Dahlia mama és Ciceró papa a szomszéd szobában aludt, és hallani lehetett, bár alig hallhatóan, az ágyában szendergő Pervinka és Vanília halk és ismerős szuszogását. Berepültem a befőttesüvegembe, és nekiláttam az írásnak.

Amióta az Ellenség visszatért Zöldlapályvölgybe, éjszaka is őrködtem a lányok felett, és hogy ne teljenek egyhangúan az órák, igyekeztem naprakészen tartani a naplómát. Mennyi minden történt: a lányok betöltötték tizenötödik életévüket, és boszorkányok lettek, s mint általában, Pervinka meg akart lepni bennünket. Bebizonyította, hogy ő a családban az első Sötétség boszorkája, és az első kislány a múltbeli és jelenkori birodalmakban, aki olyan hatalmat örökölt, amit senki nem adhatott át neki. Nénikéje ugyanis a Fény Boszorkánya volt, ahogyan ő előtte ennek megfelelően, minden D'Ösvény boszorkány és mágus.

Az átváltozás azon a napon történt, amikor a Rettenetes 21 megtámadta Fairy Oakot. Ezt azóta további támadások követték, ezért a falu furcsa, visszafogott, otthonülős életet élt.

Hajnalban még mindig az íróasztalnál csücsültem és írogattam, amikor valami zajra lettem figyelmes.

Valaki felkelt. Nem tudtam ki lehet az, de azt gondoltam, hogy biztosan egy kis csevegésre vágyik, így letettem a tollam, és lerepültem. A ház sötét volt és csendes. Lementem a konyhába, de senkit nem találtam. Átmentem az ebédlőn, és a kandallós szobához mentem: sehol senki. Hirtelen észrevettem, hogy halvány fény szivárog Ciceró úr dolgozószobájának ajtaja alól. Bekopogtam... Senki. Ismét kopogtam, semmi. Úgy döntöttem, bemegyek.

A hatalmas diófa asztalon égett a lámpa, és a hamutartóban még izzott a gyufa, amellyel Ciceró úr bizonyára meggyújtotta a pipáját. Lehet, hogy kiment levegőzni egy kicsit. Az adó-vevő készülék recsegett. Biztosan megpróbált kapcsolatba lépni Duff mágussal vagy valaki más falubelivel. Nemsokára biztosan visszajön, és újra megpróbálja.

El kellett volna mennem, fel a szobába, de ennek a szobának a hangulata mindig, minden egyes alkalommal magával ragadott, így néhány pillanat erejéig ott maradtam. Minden olyan rendezett volt, tiszta és szeretetteljes: a könyvek, a lányokról készült fényképek a polcokon, a

pohárkák és a sötét színű üvegek, az elegáns címkék, a térképek, melyek egy kosárban hevertek összetekerve, a kandalló melletti fahasábok és a fotel, amelyben olyan gyakran szunyókált Pervinka. A szekrényben, az üveg mögött Ciceró úr sárgaréz műszerei csillogtak: meteorológus volt a foglalkozása, és szenvedélyesen rajongott a csillagászatért. Értékes teleszkópja az égre irányult, ám ehhez soha egyikünk sem nyúlhatott hozzá. Emlékszem, amikor először léptem be a dolgozószobába: Ezüstharmat Ország felé nézett. Ciceró úr elém jött, hogy hosszú utamon elkísérjen. Nagyon boldoggá tett.

A teleszkóp Pervinka kedvenc műszere volt, és néha éjszakánként megleptem őt, amikor titokban a csillagokat fürkészte.

– Mennyire szeretném mindet beutazni, és aztán tovább a messzi sötétségbe! – mondta. – Te már láttad őket, Feli?

– Csillagot közlelő? Igen, láttam már néhányat – feleltem. – És tudod, hogy a Föld onnan fentről nézve csillagnak tűnik?

Vaníliának viszont a messzelátó tetszett. Tudósnak érezte magát, amikor úgy fogta, ahogyan édesapja tanította neki. De mivel Ciceró úr nem szerette, ha a műszereivel játszanak, ráadásul Vanília egy idő után belefáradt abba, hogy egyik szemét nyitva, a másikat csukva tartsa, így az ifjú tudós inkább a látcsövet választotta. A szeméhez

nyomta, úgy, hogy a fény ne szűrődhessen be rajta, és órákon keresztül tanulmányozta a sirályok röptét, az öböl hullámain, a fészkükben megbúvó madarakat. Képes volt bámulni egy gyümölcsöt vagy falevelet, abban a reményben, hogy meglátja, amikor lepottyan a faágról.

– Sose irányítsd a Nap felé! – figyelmeztette Ciceró úr.

– Megégeti a szemedet!

– Kár, hogy nem szabad – gondolta Vanília. Szerette volna közelebből is megszemlélni a Napot.

Megcsikordult a folyosó padlója. Ciceró úr bizonyára visszajön a szobájába, én pedig jobban teszem, ha megyek. Engedély nélkül vagyok itt. Gyorsan az ajtó felé repültem, amikor kinyílt. De nem Ciceró úr volt az.

– Pervinka!

– Hol voltál? Felébredtem, és sötét volt! – szidott kifulladásra. Olyan fehér volt, mint a fal. Segítettem neki leülni a fotelba, és adtam neki egy takarót.

– Te sosem féltél a sötétben – jegyeztem meg döbbenetesen. – Megint rosszat álmoddál?

Pervinka bólintott. Hideg volt, mint a jég.

– Kérsz valami meleget?

Megint bólintott.

Megpiszkáltam a tüzet, és elrepültem, hogy főzzek neki egy kamillateát. Mire visszatértem, a kis boszorka bebugyolálta magát a takaróba, és arca ismét rózsás volt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jobban vagy?
– Igen, itt jó – felelte mosolyogva.
– El akarod mesélni?
– Inkább nem.
– Olyan rettenetes álom, hogy nem is akarod felidézni?
– Igen.
– De hiszen csak egy álom, és ha megosztod velem, akkor egy kicsit az enyém is lesz, és nem maradsz vele egyedül.
– Te ezt biztosan nem akarod hallani, Feli.
– Dehogynem. Miért mondod ezt?
– Mert... – Pervinka lesütötte a szemét – mert te még nálam is jobban megijednél – mondta halkan.
– Azt álmodtad, hogy a Rettenetes 21 elrabol? Ilyeneket álmodsz?
– Nem, valami mást.
Hirtelen elhallgatott, és csend lett. Letelepedtem mellé a kandallóhoz, és próbáltam megfejteni, mi lehet az, ami engem annyira megijeszthetne. Hirtelen újra megszólalt. Alig hallhatóan azt suttogetta:
– Nem tőle félek.
Megfordultam és ránéztem. Nem szerettem volna butaságot kérdezni, és azt sem akartam, hogy azt gondolja, nem értem, azonban... valóban nem értettem. Ha nem Tőle félt, akkor kitől tartott ez a drága gyermek?